

Ο Θεός βοηθάει σε ό,τι δεν γίνεται ανθρωπίνως

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

[4331_110318799250_708144250_2714537_2261107_n](#)

- Τι

καπνός είναι εκεί;

- Κάτι καίμε, Γέροντα.

- Βάλατε φωτιά με τέτοιο αέρα;

- Γέροντα, έβρεξε το πρωί.

- Έστω και νά έβρεξε καί κατακλυσμό νά έκανε, αν σηκωθή μετά ένας αέρας, γίνεται τέτοια ξηρασία, πού όλα γίνονται σάν μπαρούτι! «Έβρεξε», σου λέει ή άλλη! Πα-λιότερα είχε πιάσει φωτιά εκεί κάτω από χαζομάρα σας· το ξεχάσατε; Όταν κανείς ρεζιλευθή μιά φορά, πρέπει στην συνέχεια νά είναι πολύ προσεκτικός. Ο Θεός βοη-θάει εκεί πού πρέπει, εκεί πού δέν μπορεί ό άνθρωπος νά ένεργήση ανθρωπίνως· δέν θά βοηθήση την χαζομάρα μας. Ρεζιλεύουμε έτσι καί τους Αγίους.

- Γέροντα, καταλαβαίνει κανείς πάντοτε μέχρι ποιο σημείο πρέπει νά ενεργή ανθρωπίνως;

- Κατ' αρχάς αυτό φαίνεται. Άλλα καί αν είχε διάθεση νά κάνη αυτό πού μπορούσε νά κάνη καί δέν το έκανε, γιατί κάτι τον εμπόδισε, ό Θεός θά τον βοηθήση σέ μιά δύσκολη στιγμή. Αν όμως δέν είχε διάθεση, ενώ είχε κου-ράγιο, ό Θεός δέν θά βοηθήση. Σού λένε λ.χ. νά βάζης τό βράδυ τον σύρτη στην πόρτα καί εσύ δέν τον βάζεις, γιατί βαριέσαι, και λες ότι θά φυλάξη ό Θεός. Δέν είναι ότι έχεις εμπιστοσύνη στον Θεό και δέν βάζεις τον σύρτη, αλλά δέν τον βάζεις, γιατί βαριέσαι. Πώς νά βοηθήση τότε ό Θεός; Νά βοηθήση δηλαδή τον τεμπέλη; Όταν λέω σε έναν νά βάλη τον σύρτη και δέν τον βάζη, και μόνο για τήν παρακοή του θέλει τιμωρία.

Ό,τι μπορεί νά κάνη κανείς ανθρωπίνως, πρέπει νά το κάνη και ό,τι δέν μπορεί, νά το αφήνη στον Θεό. Και αν κάνη λίγο περισσότερο από ό,τι μπορεί, όχι όμως από εγωισμό αλλά από φιλότιμο, γιατί νομίζει ότι δέν έξήντησε αυτό πού μπορεί νά κάνη ανθρωπίνως, πάλι το βλέπει ό Θεός και συγκινείται. Ο Θεός, για νά βοηθήση, θέλει και τήν δική μας προσπάθεια. Βλέπεις, ό Νώε εκατό χρόνια παιδευόταν νά φτιάξη τήν Κιβωτό. Πριόνιζαν τά ξύλα μέ ξύλινα πριόνια. Έβρισκαν άλλα ξύλα πιό σκληρά και τά έφτιαχναν πριόνια. Δέν μπορούσε τάχα νά κάνη κάτι ό Θεός, ώστε

νά τελείωση γρήγορα ή Κιβωτός; Τους είπε όμως πώς νά τήν φτιάξουν και μετά τους έδινε δυ-νάμεις. Γι' αυτό νά κάνουμε ό,τι μπορούμε εμείς, γιά νά κάνη και ο Θεός ό,τι εμείς δέν μπορούμε.

Ήρθε κάποιος στο Καλύβι και μού είπε: «Γιατί οι κα-λόγεροι κάθονται εδώ και δέν πάνε στον κόσμο, νά βοη-θήσουν τόν λαό;». «Αν πήγαιναν έξω στον κόσμο, νά βοη-θήσουν τόν λαό, τού είπα, θά έλεγες γιατί οί καλόγεροι γυρίζουν στον κόσμο. Τώρα πού δέν πάνε-, λές γιατί δέν πάνε». Ύστερα μού λέει: «Γιατί οί καλόγεροι πηγαίνουν στους γιατρούς και δέν τους βοηθάει ο Χριστός τους και ή Παναγία τους νά γίνουν καλά;». «Αυτήν τήν ερώτηση, τού λέω, μού τήν έκανε και ένας Εβραίος γιατρός». «Αυτός δέν είναι Εβραίος», μού λέει ένας πού ήταν μαζί του. «Δέν έχει σημασία πού δέν είναι Εβραίος, τού λέω. Αυτή ή ερώ-τηση Εβραίου είναι. Και θά σας πώ τήν απάντηση πού έδωσα στον Εβραίο, αφού είναι όμοια ή περίπτωση. Έσύ, σαν Εβραίος πού είσαι, του είπα, έπρεπε να ξέρης άπ' έξω την Παλαιά Διαθήκη. Εκεί στον Προφήτη Ησαΐα αναφέ-ρει ότι ο Θεός χάρισε στον βασιλιά Έζεκία, επειδή ήταν πολύ καλός, ακόμη δεκαπέντε χρόνια ζωής. Έστειλε τόν Προφήτη Ησαΐα και είπε στον βασιλιά: Ο Θεός σου χα-ρίζει ακόμη δεκαπέντε χρόνια ζωής, γιατί διέλυσες τά άλση των ειδωλολατρών. Και γιά τήν πληγή σου - ο βασιλιάς είχε και μιά πληγή - είπε ο Θεός νά βάλης επάνω μιά τσαπέλλα σύκα, καί θά γίνης καλά! Άφοϋ ο Θεός τοϋ χάρισε δεκαπέντε χρόνια ζωής, δέν μπορούσε νά θεραπεύση καί εκείνη τήν πληγή; Εκείνη όμως γιατρευόταν με μιά τσαπέλλα σύκα». Πράγματα πού γίνονται άπό τους ανθρώ-πους νά μήν τά ζητάμε άπό τόν Θεό. Νά ταπεινωνώμαστε στους ανθρώπους καί νά ζητάμε τήν βοήθεια τους.

Μέχρις ενός σημείου θά ένεργήση ο άνθρωπος ανθρω-πίνως καί μετά θά άφεθή στον Θεό. Είναι εγωιστικό νά προσπαθή νά βοηθήση κανείς σε κάτι πού δέν γίνεται ανθρωπίνως. Σέ πολλές περιπτώσεις πού επιμένει ο άνθρω-πος νά βοηθήση, βλέπω ότι είναι άπό ενέργεια του πει-ρασμού, γιά νά τόν άχρηστέψη. Έγώ, όταν βλέπω ότι δέν βοηθιέται μιά κατάσταση ανθρωπίνως - λίγο-πολύ κα-ταλαβαίνω μέχρι ποιο σημείο μπορεί νά βοηθήση ο άνθρω-πος καί άπό ποιο σημείο καί μετά πρέπει νά τ' άφήση στον Θεό -, τότε υψώνω τά χέρια στον Θεό, ανάβω καί δυο λα-μπάδες, αφήνω το πρόβλημα στον Θεό καί αμέσως τα-κτοποιείται. Ο Θεός ξέρει ότι δέν το κάνω άπό τεμπελιά.

Γι' αυτό, όταν μας ζητούν βοήθεια, πρέπει νά διακρίνου-με καί νά βοηθούμε σέ όσα μπορούμε. Σέ όσα όμως δέν μπο-ρούμε, νά βοηθούμε έστω με μιά ευχή ή μέ το νά τά αναθέ-τουμε μόνο στον Θεό· καί αυτό είναι μιά μυστική προσευχή.

Ο Θεός είναι φύσει αγαθός και για το καλό μας φρο-ντίζει πάντα, και όταν του ζητήσουμε κάτι, θα μας το δώση, εάν είναι γιά το καλό μας. Ό,τι είναι απαραίτητο γιά την σωτηρία της ψυχής μας καί γιά τήν σωματική μας συντήρηση, ο Θεός θά

μας το δώση πλουσιοπάροχα και θα έχουμε την ευλογία Του. Ο,τι μας στερεί, είτε για να μας δοκιμάση είτε για να μας προφύλαξη, όλα να τα δε-χώμαστε με χαρά, αλλά και να τα μελετούμε, για να ωφε-λούμαστε. Ξέρει πότε και πως να οικονομή το πλάσμα Του. Βοηθάει με τον τρόπο Του την ώρα που χρειάζεται. Πολλές φορές όμως τό αδύνατο πλάσμα Του αδημονεί, γιατί τό θέλει εκείνη την ώρα που τό ζητάει, σαν τό μι-κρό παιδί που ζητάει τό κουλούρι από την μάνα του άψητο και δέν κάνει υπομονή να ψηθή. Έμείς θα ζητάμε, θα κά-νουμε υπομονή και ή Καλή μας Μητέρα ή Παναγία, όταν είναι έτοιμο, θα μάς τό δώση.

- Γέροντα, οι Άγιοι πότε βοηθούν;

- Όποτε χρειάζεται να βοηθήσουν, όχι όποτε νομίζουμε εμείς ότι χρειάζεται να βοηθήσουν. Βοηθούν δηλαδή, όταν αυτό μάς ώφελή. Κατάλαβες; Ένα παιδί π.χ. ζητάει από τον πατέρα του μοτοσακό, αλλά ό πατέρας του δέν τού παίρνει. Τό παιδί τού λέει: «Τό θέλω τό μοτοσακό, γιατί κουράζομαι να πηγαίνω με τά πόδια, παιδεύομαι». Ό πα-τέρας του όμως δέν τού παίρνει μοτοσακό, γιατί φοβάται μή σκοτωθή. «Θά σου πάρω αργότερα αυτοκίνητο», τού λέει. Βάζει λοιπόν χρήματα στην Τράπεζα και, όταν μα-ζευτούν, θα τού πάρη αυτοκίνητο. Έτσι και οι Άγιοι ξέ-ρουν πότε πρέπει να μάς βοηθήσουν.

- Γέροντα, τό έλεος τού Θεού πως τό νιώθουμε;

- Τό έλεος τού Θεού είναι ή θεία παρηγοριά που νιώ-θουμε μέσα μας. Τά φέρνει έτσι ό Θεός, ώστε να μην άναπαυώμαστε στην ανθρώπινη παρηγοριά και να καταφεύγουμε στην θεία. Βλέπεις, οι Έλληνες λ.χ. της Αυστρα-λίας, επειδή βρέθηκαν τελείως μόνοι τους, πλησίασαν τον Θεό περισσότερο από άλλους ξενιτεμένους, όπως της Γερ-μανίας, που ήταν πιο κοντά στην πατρίδα και βρήκαν εκεί και άλλους Έλληνες. Η δυσκολία πολύ τους βοήθησε να γαντζωθούν στον Θεό. Όλοι ξεκίνησαν με μια βαλίτσα, βρέθηκαν μακριά από την πατρίδα, μακριά από τους συ-γενείς- έπρεπε να βρουν δουλειά, να βρουν δάσκαλο για τά παιδιά τους κ.λπ., χωρίς βοήθεια από πουθενά. Γι" αυτό στράφηκαν στον Θεό και κράτησαν την πίστη τους. Ένώ στην Ευρώπη οι Έλληνες που δεν είχαν αυτές τις δυ-σκολίες, δέν έχουν αυτήν την σχέση με τον Θεό.

(ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ - ΛΟΓΟΙ Β' - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ)

Πηγή: gerontemas.com